

[Ebba Strange]

en krisesituation. Derfor har vi anset denne rådgivning og vejledning for at være så vigtig.

Justitsministeren siger, at statsamterne ikke er forberedt. Nej, det er de ikke, men nogle af dem har faktisk eksperimenteret med disse spørgsmål, og jeg vil opfordre justitsministeriet til, når loven nu er vedtaget, at bruge de erfaringer, der er indhøstet bl.a. i Nordjyllands amt. Jeg ved, at flere statsamter er meget parat til at indgå i den opgave, de her får pålagt.

Det er klart, det koster nogle penge, men jeg er helt overbevist om, at det er penge, man får igen ved at spare nogle udgifter på et senere tidspunkt. Alt, hvad vi ved om menneskelig omsorg, om retshjælp og om social omsorg, er, at jo tidligere der sættes ind, des større er chancerne for, at der ikke opstår endnu større problemer på længere sigt.

Så siger justitsministeren, at dette her er et brud på hidtidig familiepolitik. Ja, det vil jeg give justitsministeren ret i at det er, og derfor har selve forslaget jo også været meget længe undervejs. Vi skal i virkeligheden helt tilbage til børnekommissionens betænkning fra 1981, hvor vi for første gang så forslaget på tryk, så det er ikke noget, der er ilet igennem. Det er noget, der har været meget stor og meget langvarig debat om, og det er godt, at der har været det, når vi skal lave et brud på den hidtidige familiepolitik.

Men når vi har syntes, det var nødvendigt at lave brud på den hidtidige familiepolitik, er det, fordi virkeligheden har ændret sig. Det er jo familierne, der har ændret deres livsmønster, og det er på baggrund af det, vi synes lovgivningen bør følge med. Der er mange grunde til, at familiemønsteret er ændret, og det har jeg derfor ikke tid til at gøre rede for i en anden runde, men jeg vil nævne én af dem. Det har at gøre med en større selvstændighed, uafhængighed, hos kvinder af mænd, og det har at gøre med, at flere fædre føler et større ansvar for deres børn. Det kan godt være, justitsministeren er lidt bange for det ansvar, der kommer til at påhvile fædrene i endnu højere grad i dag. Vi er andre, som synes, det er positivt.

Under nogle af de debatter, jeg har deltaget i om dette forslag, specielt med kvinder, de kvinder, hvis synspunkter justitsministeren nu efterlyser, har jeg mødt det synspunkt, at

den konsekvente ændring af familiepolitikken måske i virkeligheden burde være, at forældremyndigheden i alle tilfælde og under alle vilkår tilfaldt mødrene, så man var helt fri for alt det hys med de dér fædre. De kunne så i øvrigt se, hvad de ville stille op med deres liv. Det er jeg ikke enig med dem i, og det er af hensyn til børnene, jeg ikke er det. Jeg synes, det er vigtigt og godt, hvis man kan få dette til at udvikle en større ansvarsfølelse, en større forpligtelse hos de fædre, som jeg trods alt stadig væk mener har en vis værdi for børnene.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg skal kun gøre nogle ganske få bemærkninger til det, der er blevet sagt. Jeg vil gerne sige til fru Ebba Strange, at også jeg har lagt vægt på de forsøg, der er blevet gjort i statsamterne, men jeg er alvorligt ængstelig for, at dette lovforslag, hvis det gennemføres, effektivt vil sætte en stopper for de mange udmærkede forsøg og det frivillige pionerarbejde, der har været udført i disse amter. Jeg tror, at en række af de sagkyndige, der i dag er involveret i forskellige forsøgsordninger, efterhånden vil blive ansat i de konsulentstillinger, som forslagsstillerne forudsætter oprettet ved statsamterne; derfor burde man have afventet forsøgene og set nærmere på, hvad de førte til.

Jeg vil gerne takke for fru Ebba Stranges erkendelse af, at denne lovgivning er et brud på den hidtidige familiepolitik. Det er vi altså enige om, og derfor er det, denne afstemning drejer sig om, hvorvidt man vil have et brud på den hidtidige familiepolitik eller man ikke vil have det, og det er noget uhyre væsentligt – det er vi også enige om – om vi ønsker det ene eller det andet.

Fru Ebba Strange har den klare opfattelse, at vi skal bryde vor familiepolitik på grund af udviklingen. Hvem ved, om den udvikling, vi har set igennem nogle år – vel navnlig igennem den sidste halve snes år – er den blivende? Er der ikke tendenser i dag til at vende tilbage til noget af det, der passer udmærket med den familiepolitik, vi hidtil har haft? Er problemet ikke også, om folketinget ved en lovgivning skal gennemtvinge det, som fru Ebba Strange har peget på at det har udviklet sig til igennem nogle år, i stedet for også på dette punkt at være afventende med